La Veu
Butlletí de Reagrupament Independentista

Espanya descarrila

El darrer accident d'AVE a Urda, província de Toledo, amb 69 víctimes mortals, evidencia la manca de professionalitat de les persones encarregades de la seguretat d'aquest tram de circulació. L'accident és una errada humana evidentment, però el més greu és el fet que van haver d'activar el control humà, per dir-ho clarament, al fallar els controls tècnics que hi havia. La filtració de la conversa des de la sala de control d'Atocha evidencia aquesta manca de seguretat i de perícia per part dels controladors. Però fa pocs mesos, en aquest tram, al gener a Adamuz, Còrdoba, va haver-hi un altre accident mortal d'un tren d'alta velocitat, aquest cop amb 46 morts. España ha destinat molts recursos en desenvolupar una xarxa ferroviària d'alta velocitat. Es la segona mundial en extensió, darrera la xinesa. Però com tot el que passa en aquest país, les infraestructures s'han de mantenir i cuidar i això gairebé val més diners que construir-les. El fet de fer trams d'AVE absolutament deficitaris en volum de passatgers, quan l'únic tram rendible és el Barcelona-Madrid, fa que la majoria del pressupost en infraestructures es dediqui a cobrir aquest dèficit, no al manteniment. I això val vides humanes. Que l'estació de la Sagrera porti en construcció més de 20 anys, és un altre exemple d'aquest desgavell que significa seguir depenent d'*España*. Hi ha molts estudis, consulteu la web del CCN per exemple, que ens diuen que amb els diners que ens espolia *España* cada any, tindríem unes infraestructures punteres a nivell mundial. Però no cal fer trams d'AVE. Només cal mantenir correctament la xarxa de Rodalies per garantir el transport de la població. Es totalment il·lògic que es vulgui, per exemple, evitar l'ús del transport privat per contaminar menys i, a sobre, castigant als ciutadans que ens hem de desplaçar en cotxe, quan el transport públic funciona de pena. Només amb la Independència podem gestionar nosaltres mateixos els nostres recursos. Per això son tan culpables els gestors de Madrid com els gestors de la Generalitat de Catalunya.

Albert Aragonès
President de Reagrupament

Sumari

El Tractat dels Pirineus
per Roser Garcia
PÀGINA 2

Som cridats a votar altra vegada
per Teresa Casals
PÀGINA 3

Les campanyes polítiques de desprestigi: avui, ahir... i sempre?
per Ramon Alonso
PÀGINA 4

L'independentisme va a Madrid per marxar-ne algun dia o ja s'hi ha acostumat?
per Nicolau Sagrera
PÀGINA 5

El Tractat dels Pirineus

L'illa dels Faisans és un illot fluvial situat a la desembocadura del Bidasoa, de sobirania compartida entre França i Espanya. El 1659, ambdós estats sobirans hi van signar la Pau dels Pirineus, després de dècades de guerra, en el marc de la Guerra dels Trenta Anys. **Aquella pau no fou, però, una pau entre iguals: per a Catalunya fou una agressió flagrant. Les corones francesa i espanyola van prendre una decisió que afectava directament el territori català, sense que les institucions catalanes hi tinguessin ni veu ni vot.** Catalunya no era a la taula de negociació: el tractat es pactà entre Lluís XIV, representat pel cardenal Mazzarino —successor del cardenal Richelieu—, i Felip IV, representat per Luis de Haro. La moneda de canvi per la pau fou ni més ni menys que la pèrdua del Rosselló, el Conflent, el Vallespir, el Capcir i part de la Cerdanya, amb l'excepció de Llívia.

Catalunya no sols va perdre aproximadament un terç del seu territori: la frontera política va tallar una continuïtat lingüística, cultural i institucional. Amb el temps, la Catalunya del Nord fou sotmesa a l'administració francesa, amb un procés progressiu d'imposició del francès en l'administració i l'ensenyament i amb la remodelació de les institucions locals. No consta que el Tractat fos ratificat per les Corts catalanes ni per la Generalitat; per això, des de Catalunya, se'n va qüestionar la legitimitat i fou vist com una imposició més de les monarquies. Cal distingir, això sí, entre l'eficàcia jurídica internacional del tractat i la seva legitimitat política des de la tradició pactista catalana, *el fet que les monarquies signants tinguessin capacitat de pactar no elimina que la decisió es prengués sobre Catalunya i contra la voluntat o el marc institucional català*.

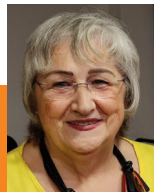

Els antecedents cal buscar-los en la Guerra dels Segadors, que havien situat Catalunya al centre del conflicte francoespanyol. Les institucions catalanes havien buscat la protecció de França davant Felip IV, però l'aliança amb la monarquia francesa aviat es va revelar subordinada als interessos de París. La rendició de Barcelona el 1652 davant Felip IV, amb la promesa de respectar les constitucions catalanes, va reforçar la idea que la fidelitat a la Monarquia Hispànica havia d'anar lligada al manteniment del pacte constitucional. Tanmateix, la pau de Westfàlia de 1648 no havia resolt el conflicte hispanofrancès, i Catalunya continuava essent un territori castigat per la guerra, ocupat en part per França i amb una població esgotada.

Des d'una òptica catalana, i en la memòria col·lectiva, l'arbitrarietat del Tractat dels Pirineus consisteix precisament en això: un territori amb institucions, llengua, dret i personalitat política pròpia fou utilitzat com a moneda de canvi en una pau europea. La Corona hispànica i la francesa van decidir sobre el futur del Rosselló, el Conflent, el Vallespir, el Capcir i part de la Cerdanya sense sotmetre-ho a les Corts ni a la Generalitat. **La frontera no fou només una línia al mapa: va crear una separació política que tallava relacions, famílies, propietats i xarxes econòmiques, i va consolidar la divisió de Catalunya. La denominació "Catalunya Nord" i la reivindicació de la unitat cultural catalana en són hereves.**

També tingué efectes polítics posteriors. El matrimoni de Lluís XIV amb Maria Teresa d'Àustria i l'impagament del dot —una de les clàusules del tractat— foren utilitzats per França com a pretext en la Guerra de Devolució, entre 1667 i 1668. No foren, pròpiament, la causa directa de la Guerra de Successió, però sí que s'inscriuen en una cadena de conflictes francoespanyols que, per a Catalunya, acabaren amb l'ocupació borbònica de 1714 i l'abolició de les institucions catalanes. **La partició de 1659 no es pot entendre, doncs, com un episodi aïllat, sinó com un primer pas d'un llarg procés de subordinació política i de trencament institucional.**

Roser Garcia

Som cridats a votar altra vegada

Va costar que el president Sánchez es decidís a avançar les eleccions per triar el nou govern de l'estat. No bufen vents favorables ni per a l'economia, ni per al foment de la pau i la solidaritat en el món, en general ni per a Europa, ni per a l'estat espanyol. Després de dies de reflexió i de fer sumes i restes, finalment, el president Sánchez va decidir que se'ns convocava a les urnes el 30 de novembre.

El govern, amb el president Sánchez al capdavant, en veure com les enquestes pronosticaven una pujada cada vegada més preocupant de les dretes no només a l'estat espanyol sinó a Europa, van decidir que s'havien d' avançar les eleccions. En els dies de campanya es podrien explicar tots els èxits i assoliments que han estat possibles gràcies a la sensibilitat social de les esquerres., deien, i tal vegada es podria canviar la direcció del vot. Però el destí no havia dit la seva última paraula.

L'accident, esgarrifós, trasbalsador d'Urda ho ha capgirat tot. Una primera presència del president Sánchez incomprensible. Carregant les responsabilitats sobre determinats treballadors, permeten les filtracions dels audios, parlant del SEU calvari polític i personal, que veia venir quan hi havia centenars de persones ferides, mortes i desaparegudes....

Malauradament els catalans i les catalanes estem lligats a l'estat espanyol en gairebé tots els aspectes. Actualment, després d'haver fracassat en l'intent de consolidar els resultats del referèndum, continuem a les seves mans. Deprimits, dividits, amb el president legítim a l'exili i amb unes contorsions polítiques de l'Esquerra, fins ara dita nacional i independentista.

Encara hem de votar, és veritat, però no ho tenim fàcil. És molt trist escoltar independentistes de tota la vida, de pedra picada, proclamar que es quedaran a casa... Segurament no ho faran, però el sol fet de plantejar- s'ho vol dir que no anem bé.

On vas Esquerra? On vas Esquerra Republicana de Catalunya? Has deixat una part important del patrimoni independentista en mans d'un polític xistós, ambiciós i que tenia com a objectiu promocionar-se des de fa molts anys. I els continua tenint No puc entendre com el gruix dels militants de base no han fet la revolució dintre del partit. Més que un partit, sembla una secta. Ja sé que hi ha convulsió interna , però la força de l'aparell ha pogut apagar els focs. Fins ara....

Sort que el tàndem Montero Rufian han decidit no aparèixer gaire per Catalunya i quan ho han fet han triat bé el territori. Costa escoltar la Irene Montero dient que a ella li agradaria que Catalunya continués essent Espanya.... I en Rufian, què hi diu? I, per cert, No se l'escolta gaire al senyor Junqueras.... M'agradava molt més quan parlava d'història fa uns quants anys que des que és president d'Esquerra . Auguro que amb aquesta aliança contra natura no ajudaran a aconseguir els objectius nacionals del meu país.

Teresa Casals

Les campanyes polítiques de desprestigi: ahir, avui... sempre?

Tornem a ser a les portes d'unes noves eleccions espanyoles. Si acceptem que la normalitat del país consisteixi en l'oblit dels ideals polítics per tal de centrar l'atenció en magnificar els defectes dels contrincants i obtenir un lloc a les estructures del poder, remenar les cireres i sotmetre els administrats (súbdits, vassalls, obrers, o en llenguatge actual, diguem-ne ciutadania) a costa de destruir el que sigui, serà un bon model polític espanyol. No cal patir per com s'arregla o es recupera tot, els ciutadans ja es veuen obligats a portar-ho a terme, i pagar-ho.

El despropòsit és tan gran, que, si no ho consents, només et queda el camí de la confrontació i/o emprendre un camí nou per a recuperar una llibertat perduda ja fa més de tres-cents anys i cercar un camí millor essent els que som, amb respecte total cap a la ciutadania i la creació d'unes estructures de poder que cerquin el benestar de tothom i no pas el de les cúpules empresarials o de gestió política.

La primavera passada la revista *Sàpiens* va publicar un article que em va semblar molt interessant com a reflex d'aquest concepte. El títol John Taylor, l'oftalmòleg xarlatà d'entrada no sembla massa relacionat amb el tema, però tot observant-ne conceptes i continguts, deixa el lector bastant a la vora de la nostra realitat.

Aquest home, probablement amb ganes de fer la seva fortuna a costa del reconeixement a

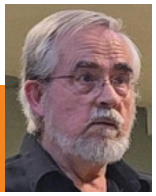

les corts europees, viatjava constantment. Duia vestimentes espectaculars, així com els mitjans de transport que feia servir, per tal que tothom el conegués i recordés el seu pas per ciutats i palaus de la noblesa. El títol amb el que s'autoproclamà, era el de "Oftalmòleg dels reis". Va actuar al llarg del segle XVIII entre Londres i Moscou, fins i tot va fer córrer que havia anat a Pèrsia. I entre les celebritats que van caure a les seves mans cal esmentar John Milton, el qual va quedar evidentment cec i va haver d'acabar la seva obra El Paradís Perdut al dictat, que recollien les seves filles. També a Londres va "tractar" al compositor Georg Friedrich Händel, que evidentment va acabar la seva carrera en no poder escriure, tot i que va morir poc més de 9 anys enllà. I per no ser menys, a alemanya va ser Johann Sebastian Bach qui va acabar cec els seus dies.

Ara, als nostres dies, pensem si els autoproclamats progressistes, d'un partit o d'un altre; qualificatius de transparència, acolliment, etc.; allò de no perdre mai l'ocasió de sortir a totes les fotos, són molt lluny de les consignes del segle XVIII. Les conseqüències de llurs actuacions avui són molt més espectaculars, evidentment, i afecten molta més gent que en aquells temps. Deixar moltíssima gent cega pretenent que així s'havien guarit no és, malgrat tot, com la mortaldat de molts accidents del ferrocarril o la carretera, que es fan en coordinació de diversos equips de gent a les ordres de... (!)

I observant ahir i avui, i ja sé que les comparacions entre èpoques i països poden desplaure algú, voleu dir que no estem tan lluny de poder justificar la reclamació per a la nostra societat d'un país nou, deslligat dels xarlatans, entabanadors, engalipadors, enredaires, ensarronadors, estafadors, impostors, oportunistes i demagogs (sic)? Segueixo creient en la política com una relació entre gent que pensa molt diferent, però que uns i altres poden treballar i aprofitar llurs idees per a bastir un món més just i més noble on viure bé sigui possible, més que no pas utòpic.

Ramon Alonso

L'independentisme va a Madrid per marxar-ne algun dia o ja s'hi ha acostumat?

S'acosten unes noves eleccions espanyoles i tornem a assistir a un espectacle que, de tan repetit, gairebé ja no sorprèn: promeses, contradiccions, noves aliances i vells protagonistes. Però, per damunt de tot, una pregunta que sembla haver desaparegut del debat independentista: **què hi anem a fer, a Madrid?**

Ada Colau encapçala un Front Ampli que aspirava a unir les esquerres i que ja neix sense Podemos. La mateixa Colau que alerta dels perills de la dreta va ser investida alcaldessa el 2019 gràcies als vots determinants de Manuel Valls. Gabriel Rufián, que havia anunciat que només passaria divuit mesos al Congrés, ja s'acosta als onze anys i ara col·labora amb aquell Podemos que havia criticat durament. I Esquerra (l'antiga ERC) lligada a un Rufián més espanyolista que mai. Les contradiccions formen part de la política, però no per això han de deixar d'explicar-se.

I Junts? Aquí la memòria esdevé especialment incòmoda. El juliol de 2023, Carles Puigdemont assegurava que Pedro Sánchez no seria president amb els vots de Junts perquè mentia i incomplia els compromisos. Al setembre obria la porta a negociar, però exigint un acord històric i garanties de compliment. Al novembre, Junts i ERC feien possible la investidura de Sánchez. Ara Míriam Nogueras descarta tornar a investir Sánchez, però obre la porta a facilitar un altre president socialista si accepta determinades condicions. Després de l'experiència del 2023, què ens fa pensar que aquesta vegada els acords es complirien? Amb quines garanties? I què passaria davant d'un nou incompliment? Per cert, no deixa de ser curiós que, després de les crítiques a la CUP per haver forçat el pas al costat d'Artur Mas, ara es contempli exigir un relleu similar a Pedro Sánchez?

Gairebé tres anys després, el balanç és difícil d'ignorar. L'amnistia es va aprovar, però la seva aplicació ha topat amb obstacles judicials. I convé recordar que l'amnistia aborda responsabilitats per fets passats, però no modifica per si mateixa les normes penals aplicables en el futur. Aquests dies hem celebrat que Toni Comín

pugui tornar a Madrid per reivindicar el seu mandat d'eurodiputat. És una bona notícia i una victòria personal i simbòlica. Però no hauríem de confondre recuperar drets individuals amb avançar políticament cap a la independència. El traspàs de Rodalies no s'ha culminat, el català continua sense ser oficial a la Unió Europea, la condonació del deute del FLA i el nou finançament resten pendents i tampoc no s'ha aprovat el traspàs de competències en immigració. Tot dins el marc mental espanyol. I del dret d'autodeterminació, què se n'ha fet?

El 2017 volíem fer efectiva una república independent, situant la legitimitat democràtica del referèndum per damunt de les limitacions constitucionals espanyoles. Avui celebrem petites conquestes dins d'aquell mateix marc jurídic. Fins a quin punt han canviat les nostres expectatives? Amb la perspectiva que ens dona el temps, potser cal preguntar-se, no tant si es volia la independència, sinó si existia de fet una voluntat política i una estratègia real per fer-la efectiva. Però el problema va més enllà dels pactes i dels seus protagonistes. Gairebé deu anys després del Primer d'Octubre, continuem sense una estratègia compartida per fer efectiva la independència. Amb aquest panorama ple d'incomprensions i definitivament desolador, l'autoanomenat independentisme pot continuar negociant investidures a Madrid i participar de la política espanyola? I quin és avui el seu objectiu real?

Mentrestant, Espanya continua mantenint Catalunya dins del seu Estat i no reconeix el dret d'autodeterminació. Ha fet concessions, certament, però conserva allò que considera essencial. Potser no es pot proclamar vencedora absoluta, però difícilment deu considerar que ha perdut. I nosaltres?

En definitiva, Sánchez va obtenir la presidència quan necessitava els vots catalans. Mentrestant, a Catalunya encara esperem bona part de les contrapartides. **Qui va obtenir allò que volia i qui continua esperant?**

Vist aquest panorama, **l'independentisme ha de continuar presentant-se a les eleccions espanyoles?** Hi ha arguments per defensar la presència al Congrés: donar veu a Catalunya, protegir-ne els interessos o condicionar governs. Però també cal preguntar-se si aquesta participació ens acosta a la independència o ens instal·la definitivament en la gestió de l'autonomia i en el marc mental espanyol.

I les alternatives? El vot en blanc, el vot nul o l'abstenció poden expressar descontentament i no voler participar dela política espanyola, però tampoc no constitueixen, per si mateixos, una estratègia política. Hi ha una frase, sovint atribuïda erròniament a Einstein, que diu que la bogeria consisteix a fer sempre el mateix i esperar resultats diferents. Després de tantes investidures, promeses i compromisos incomplerts, no és estrany, doncs, que una part de l'independentisme es plantegi aquestes altres alternatives. El desencís amb la política espanyola, amb els nostres representants a Madrid o amb tots dos a l'hora, pot acabar traduint-se en una desmobilització electoral de l'independentisme amb conseqüències tant per a la política espanyola com per a la catalana.

Perquè resistir no és el mateix que guanyar. Recuperar drets no és el mateix que recuperar sobirania. I aconseguir escons no significa necessàriament avançar cap a la república catalana. **Potser ja és hora de deixar de preguntar als nostres representants què pensen fer a Madrid i començar a exigir-los que expliquin què pensen fer perquè algun dia no hi hàgim de tornar.**

Nicolau Sagrera

